

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ
επένδυση στην κοινωνία της γνώσης
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 1 Τοῦ κόσμου τὸ ἀβέβαιον καὶ τὸ πεπλανημένον,
καὶ τοῦ καιροῦ τὸ ἄστατον καὶ διαβεβλημένον,
καὶ τῶν πραγμάτων ἢ φορὰ καὶ κοσμικὲς φροντίδες,
καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ σκοπὸς καὶ μάταιες ἐλπίδες,
5 τοῦ χρόνου τὸ ἀκράτητον, ποῦ ἀενάως τρέχει
ὡσὰν ποτάμι πάντοτε καὶ στάσιμον δὲν ἔχει,
αὐτὰ μ' ἐπαρεκίνησαν καὶ ἀδύνατον νὰ πάψω·
λοιπὸ ἴναι ἀνάγκη τίποτε ὀλίγον γιὰ νὰ γράψω
βλέποντα σίμωσ' ὁ καιρὸς κ' οἱ μέρες ἐκοντέψαν,
10 κ' ἐκεῖθεν ποῦ μᾶς καρτεροῦν μαντᾶτα μᾶς ἐπέψαν.
Οἱ τρίχες μας ἀσπρίσασιν, τὸ δέρμα μας ζαρώνει
καὶ πρὸς τὸν Ἄδην μὲ σπουδὴν μᾶς σύρνουσιν οἱ χρόνοι·
τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μας τὴν δύναμιν ἐχάσαν
καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς γροικοῦμεν ὅτι ἐφθάσαν·
15 τὸ φῶς μας ἀδυνάτισεν, τὰ δόντια μας ἐπέσα,
σὰν λέγουσιν, τὸ πόδι μας ἔναι εἰς τὸν τάφον μέσα.
Ἐπεὶ λοιπὸν ἐβλέπομεν ἴτι ἀχάμνισαν τὰ μέλη,
γιὰ πλοῦτον, δόξαν καὶ τιμὴν δὲν πρέπει νὰ μᾶς μέλη·
ὅλες τοῦ κόσμου τὲς χαρὲς ἄς τὲς παρατηθοῦμεν,
20 καὶ, ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ ὁ καιρὸς, ἐκεῖθε ἄς ἀκλουθοῦμεν.
Καὶ ἄς ποῦμεν σὰν τοὺς φρόνιμους, ἀφοῦ ἡ ζωὴ παγαίνει,
τὸ δὲν θέλεις καὶ γίνεται, κἂν θέλε το καὶ ἄς γένη,
ὅτι ἴς ἐμᾶς δὲν στέκεται ὁ χρόνος νὰ μακρύνῃ,
στέκει ἴς Ἐκεῖνον τὸν κριτὴν, ὅπου μᾶς θέλει κρίνει·
25 Ἐκεῖνος ποῦ μᾶς ἔδωσεν, αὐτὸς ἔναι ὅπ' ὀρίζει
καὶ τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸ κορμὶ Ἐκεῖνος τὴν χωρίζει.
Λοιπὸν ἄς ἐτοιμάσωμεν ἀφείτις μᾶς γυρεύγει,

ἴτι ἀπ' ὅσ' ὀρίζει δὲν πορεῖ τινάς μας ν' ἀποφεύγη.
Τοῦ κόσμου τὲς ἀπόλαυσες ἄς τὲς ξεχωριστοῦμεν
30 κ' ἐκεῖνα τὰ χρειαζόμεσταν ἐδῶθεν νὰ βαστοῦμεν·
αὐτὰ ἄς οἰκονομήσωμεν καὶ μὲν ἀκαρτεροῦμεν,
ἴτι, ἂ δὲν τὰ πάρωμ' ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖθε νὰ τὰ βροῦμεν.
Ὅγαῖ εἰς ἐκεῖνον πῶμεινε ποτὲ εἰς αὐτὸ τὸ θάρρος,
μ' ἐλπίδα γὰ νὰ βοηθηθῆ, ἀφοῦ τὸν λάβῃ ὁ Χάρος.
35 Καὶ πλέον μηδὲν ἀργήσωμεν ἴτι ἐσίμωσαν οἱ χρόνοι
καὶ ὁ θάνατος μετὰ σπουδῆς, βλέπετε, μᾶς πετρώνει,
καὶ ὥραν τὴν ὥρα ὁ μηνυτῆς φθάνει νὰ μᾶς σηκώσει
ἀπὸ τὸν κόσμον πού 'μεσταν, κ' ὑπάει νὰ μᾶς πλακώσει
εἰς τόπον ἄλλον σκοτεινὸν καὶ γῆν χωρὶς ἀέραν,
40 ἥλιον νὰ μὲν ἐβλέπωμεν ἢ νὰ γροικοῦμε ἡμέραν.

Γεώργιος Θ. Ζώρας επιμ., *Πένθος θανάτου, ζωῆς μάταιον καὶ πρὸς Θεὸν ἐπιστροφή*,
Βιβλιοθήκη Βυζαντινῆς καὶ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας, Αθήνα 1970.